

Arrest

nr. 257 019 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERLEYEN
Riddersstraat 10
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERLEYEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 27 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Goiânia (staat Goiás) en bent u Braziliaans staatsburger. Na uw legerdienst begon u eind 2013 te werken bij de polícia militar (militaire politie). Eind 2015 werd u ontslagen, omdat er volgens het Braziliaanse hooggerechtshof fouten werden gemaakt bij uw aanwervingsprocedure. Vanaf dan begon u de werken bij de gevangenispolitie. Net zoals vroeger bij de militaire politie werd u er indirect door gevangenen bedreigd, die u, toen u nog bij de militaire politie werkte, had gearresteerd. Dit vernam u van tussenpersonen. Zo vernam u bijvoorbeeld dat u door een beruchte drugstrafikant met bijnaam Tiago Toupet die u eerder bij twee operaties had gearresteerd werd bedreigd. Als u de directie hierop wees, werden degenen die u bedreigden in een isolatiecel geplaatst. U stelde in het gevangeniswezen, in tegenstelling tot andere Braziliaanse politiediensten, veel corruptie vast. Zo werd er van alles in de gevangenis binnengesmokkeld. Omdat u hiermee moeilijk kon omgaan, diende u eind 2016 uw ontslag in. Sindsdien bereidde u zich voor om aan een nieuw ingangsexamen voor de politie deel te nemen. Intussen bleef u bedreigingen ontvangen. U hoorde via via zeggen dat de criminelen in uw regio, met wie u vroeger in uw carrière te maken had gehad, wisten dat u niet langer bij de politie werkte en dat het moment om met u af te rekenen was aangebroken. Zo bedreigde de hoogstwaarschijnlijk midden 2017 in de gevangenis overleden Toupet – wegens de corruptie in de gevangenis bent u er wel niet van overtuigd dat hij daadwerkelijk is gestorven – u na uw ontslag nog eenmaal via zijn vrienden die in uw buurt woonden. Eind 2016 of begin 2017 werd een vriend van u, Tiago Rodrigues, voor uw deur vermoord omdat hij verkeerdelijk de reputatie van klikspaan had. Dit ervaarde u als een persoonlijke bedreiging aan uw adres, aangezien er mensen uit de buurt waren die u zeiden dat u in werkelijkheid de geïmagineerde persoon was. Hierop diende u, ofschoon dit voor u als ex-politieagent vernederend aanvoelde omdat u volgens u zo duidelijk maakte dat u bang was, klacht in bij de polícia civil (civiele politie) tegen de vermoedelijke moordenaar met bijnaam ‘o Baiano’. Dit was de enige keer dat u klacht indiende. De civiele politie deed veel moeite om de moordenaar te pakken te krijgen, tot nu toe evenwel tevergeefs. Rond februari 2017 toonde een vriendin van u, Priscilla, een foto die zij had ontvangen van een zekere Tiago met als bijnaam ‘Coringa’ (joker). Op deze foto was hij te zien met een wapen waarmee hij richtte. Als bijhorende tekst stond er bij dat dit voor u was. Rond mei 2017 had u de indruk dat u door een misdadiger met de bijnaam ‘o Magrino’ achtervolgd werd. U vermoedt dat hij u toen wilde doden, maar u kon tijdig in uw woning geraken. Ook andere criminelen met wie u vroeger te maken had gehad, bedreigden u onrechtstreeks. In tegenstelling tot vroeger, toen u nog bij de politie was, kon u hier als burger moeilijk mee omgaan, onder meer omdat u niet langer over een wapen beschikte om u te verdedigen. U kreeg het psychisch erg zwaar. U lette dan ook goed op bij het buitengaan. Zo vroeg u aan vrienden die bij de politie werkten om u te vergezellen en verbleef u verschillende maanden in een boerderij in Itauçu vlakbij Goiânia. Omdat de voortdurende indirecte bedreigingen en geruchten voor u psychisch te zwaar om dragen waren – u heeft verschillende vrienden die al overleden zijn – en omdat u als burger onmachtig was om die problemen eigenhandig op te lossen, besloot u te proberen om u te engageren voor het Franse vreemdelingenlegioen. U vertrok daarom in augustus 2018 naar Europa. Eerst verbleef u in afwachting van een ingangsexamen een tijdje in Londen. Sinds november 2018 verblijft u onafgebroken in de Schengenzone, hetzij in Frankrijk, hetzij in België. U wacht momenteel nog steeds op een positief antwoord vanwege het Franse leger. Intussen raadpleegde u in de loop van 2019 een advocaat om uw irreguliere verblijfssituatie in België in orde te maken. Hij liet u evenwel weten dat geen enkele procedure zin zou hebben. U liet de armen niet zakken, maar doordat u niet wist hoe u uw verblijfssituatie in orde kon brengen, startte u in eerste instantie geen enkele procedure op. Dit deed u uiteindelijk wel op 5 november 2020. Toen verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaarde bij terugkeer naar Brazilië te vrezen gedood te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en uw professionele loopbaan legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw rijbewijs; uw politie-identiteitskaart; uw badge van de gevangenispolitie; en een document ter staving van uw legerdienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u sinds november 2018 in de Schengenzone verblijft, dat u hier vanaf begin 2019 illegaal verbleef en dat u uiteindelijk pas op 5 november 2020, i.e. na een illegaal verblijf van bijna twee jaar in de Schengenzone waarin u geen poging ondernam om uw verblijf in orde te maken – u raadpleegde ooit een advocaat die u onmiddellijk zei dat een verzoek tot niets zou leiden en hoewel u hierdoor uw armen niet liet zakken, deed u niets omdat u niet wist hoe u het moest aanpakken –, voor het eerst om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 5-6). Uw ter rechtvaardiging ingeroepen onwetendheid (CGVS, p. 6) kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Uw houding, met name uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat er aan de ernst van uw beweerde vrees getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel alle bedreigingen sinds uw ontslag uit de politie gesitueerd kunnen worden in de zone waar u woonde (CGVS, p. 17) en u in Itauçu waar u de maanden voor uw vertrek uit Brazilië verbleef geen enkel probleem heeft gekend (CGVS, p. 18), u vanuit uw onderduikadres in Itauçu soms nog naar uw huis terugkeerde (CGVS, p. 18). Dat u, ofschoon u in Itauçu in alle veiligheid kon verblijven, nog naar uw woonplaats terugkeerde waar u bedreigd werd en waar u vreesde voor uw leven, tast de ernst van de door u beweerde bedreigingen aanzienlijk aan. Dit blijkt tevens uit het feit dat u zich sinds uw vertrek uit Brazilië niet meer heeft geïnformeerd naar eventuele bedreigingen door uw belagers. Nochtans verklaarde u te vrezen dat ook uw familie, onder wie uw zoontje, die nog in Brazilië verblijft, belaagd konden worden (CGVS, p. 7-9). Dat u zich niet informeert omdat u weet dat u niet naar Brazilië zal terugkeren en omdat u wil breken met uw Braziliaanse leven, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS, p. 19-20), is, gelet op uw vrees voor uw familie, onafdoende. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw terugkeer naar uw woonplaats ondanks dat u in Itauçu veilig was en uw huidig gebrek aan interesse voor uw problemen zijn dan ook evenmin in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Brazilië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U diende naar aanleiding van de (indirecte) bedreigingen slechts één keer klacht in bij de (civiele) politie. De enige klacht die u indiende, was naar aanleiding van de moord op uw vriend Tiago Rodrigues. Hoewel u meende dat uw klacht als een statistiek werd behandeld, erkende u dat de politie de vermeende opdrachtgever van de moord, die u met de bijnaam 'Baiano' omschreef, heeft gezocht en dat ze veel heeft gedaan om hem te lokaliseren: zo werd onder meer zijn vrouw aangehouden en ondervraagd. In het verleden werd 'Baiano' al voor drugsfeiten, diefstal en het gebruik van valse documenten gearresteerd en in de gevangenis opgesloten. Bijgevolg blijkt uit niets dat de Braziliaanse politie onwillig of onkundig zou zijn om tegen 'Baiano' op te treden. Dat hij na de moord op Rodrigues nog niet werd ingerekend, zo blijkt uit uw verklaringen, is te

wijten aan het feit dat hij voortvluchtig is en erin slaagde om onder meer aan de hand van valse identiteiten de Braziliaanse politiediensten te ontlopen (CGVS, p. 14-15). Dit gegeven op zich wijst echter niet op onkunde of onwil vanwege de Braziliaanse autoriteiten, temeer daar het overal ter wereld voorkomt dat voortvluchtige criminelen niet gearresteerd kunnen worden. In dit verband kan erop worden gewezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Naar aanleiding van alle overige (indirecte) bedreigingen diende u nooit klacht in. Uw eergevoel, met name dat u klacht indienen als expolitieagent een schande vond omdat door klacht in te dienen het erop leek dat u handelde als burger en dat u zo toegaf bang te zijn voor criminelen (CGVS, p. 17-18), kan uw nalaten helemaal niet rechtvaardigen en doet zelfs niet ter zake. De bedoeling van het indienen van een klacht – en van u als oud-politieagent kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent – bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit uw verklaringen blijkt in dit verband bovendien dat de Braziliaanse autoriteiten in het verleden tegen uw belagers die u indirect bedreigden hebben opgetreden. Zo werden verschillende mensen die u indirect bedreigden, zoals bijvoorbeeld Toupet, Galinha do Céu en zijn familie, Tiago Coringa, een jongen die u arresteerde voor illegaal wapenbezit, een zekere Mateus, etc., allemaal al dan niet meermaals gearresteerd, in de gevangenis opgesloten en voor diverse criminele feiten vervolgd (CGVS, p. 12; p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat de militaire politie positieve resultaten behaalt. Uit de statistieken bleek volgens u immers dat de militaire politie erin slaagt om allerhande criminaliteit te vermijden of op te lossen. Hoewel de efficiëntie van de civiele politie volgens u iets lager ligt dan deze van de militaire politie, erkende u dat ook deze politiedienst, waarbij burgers terecht kunnen voor allerhande klachten zoals bedreigingen, competent is en dat ze erin slaagt om haar missie te vervullen en bij een klacht misdaden op te lossen. De militaire en de civiele politie werken samen met intensieve contacten tussen beide diensten als gevolg. Ofschoon u (zware) corruptie vaststelde bij de gevangenispolitie, heeft u bij de militaire politie nooit corruptie vastgesteld en heeft u evenmin over corruptie horen spreken bij de civiele politie (CGVS, p. 3-5). Bijgevolg blijkt uit niets dat, indien u op de Braziliaanse politie beroep had gedaan, u niet zou worden geholpen. U erkende zelf ook dat, hoewel u er door uw psychische toestand niet aan had gedacht, klacht indienen voor u een interessante oplossing had kunnen zijn (CGVS, p. 18). Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Brazilië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Daarnaast blijkt uit niets dat u zich om eventuele problemen met uw belagers te vermijden niet elders, i.e. buiten de stad Goiânia, zou kunnen vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in verschillende staten in Brazilië heeft verbleven en was u in staat om naar Europa te reizen (CGVS, p. 19). Er kan verder worden gesteld dat u geen vrees voor ernstige schade zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden gedurende enkele maanden kon vestigen in een boerderij in Itaçu, volgens u op vijf kilometer van uw huis, maar in werkelijkheid op zo'n zestig kilometer van Goiânia, om aan de bedreigingen te ontkomen en dat u daar nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 18). Buiten de staten Goiás en Rio de Janeiro (waar u in het kader van uw professionele carrière diverse missies heeft uitgevoerd en waar u naar eigen zeggen geen voet meer mag binnenzetten) werd u nooit bedreigd (CGVS, p. 19). Dat uw belagers, die behoren tot maffiagroeperingen, niet veel tijd nodig zouden hebben om adressen te weten te komen, zoals u beweerde (CGVS, p. 18), is een blote bewering die u niet heeft aangetoond. Gewezen op het feit dat er ondanks de bedreigingen bij u thuis de afgelopen jaren eigenlijk niets was gebeurd, repliceerde u immers dat er niets was gebeurd, omdat uw belagers niet wisten dat u er was en dat er vroeg of laat wel iets zou gebeuren (CGVS, p. 18-19). Als uw belagers u zelfs bij u thuis niet konden belagen omdat ze niet wisten dat u er was ondanks dat er in uw zone verschillende criminelen woonden die wisten waar u woonde, dan komt het allerminst aannemelijk over dat ze u elders wel zouden weten te lokaliseren. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat er, zoals hieronder nog zal blijken, voor burgers in Brazilië actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg blijkt uit niets dat u buiten Goiânia ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Brazilië in het verleden verschillende jobs heeft uitgevoerd (CGVS, p. 3; p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om buiten Goiânia een nieuw leven op te bouwen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief buiten Goiânia te vestigen.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele loopbaan bij de Braziliaanse politie, zoals aangetoond door verschillende documenten, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet hierbij uiteen:

“Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De beslissing is in het nederlands, terwijl verzoekers braziliaanse is en het nederlands niet machtig is.

De beslissing is genomen zonder bijstand van een tolk.

Dienvolgens is de beslissing nietig.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekers hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van haar aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

CGRA weet dat verzoeker deel uitmaakte van de militaire politie en gevangenispolitie: zoveel blijkt uit zijn badges et zijn documenten.

CGRA erkent verder dat verzoeker mogelijks het voorwerp uitmaakt van bedreigingen en afpersing in het drugsmilieu waarop de autoriteiten met geweld reageren;

Tegenpartij stelt en bevestigt tevens dat de misdaden en gewapende conflicten gepleegd worden door bendes.

Evenwel stelt CGRA dat deze vorm van geweld niet kadert in de zin van art 48/4 §2 Vw met name een situatie waarbij reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden;

Dit is nu precies wat verzoeker aantoont:

In Brazilië is er wel degelijk sprake van onderlinge strijd tussen twee of meer groeperingen en /of strijd tussen strijdkrachten van de staat en gewapende groeperingn.

De strijdkrachten van de staat worden meer bepaald ingezet om de groepering van criminele en criminele bendes uit te roeien.

Bij deze ingrepen werd verzoeker aangesteld . Het is precies in dergelijke conflicten dat hij betrokken was en dat hij overging tot inrekening van groete drugdealers en bendes;

het CGRA heeft dit niet nader onderzocht doch enkel gesteld dat het crimineel geweld doelgericht is of zou zijn, terwijl dit niet het geval is en terwijl elke vorm van beginnend geweld kan veranderen in een aanraking tussen verschillende bendes , precies door het gebrek aan controle en structuur, te meer ook ingevolge

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende houding en motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekers aan de administratieve overheden (eerste en tweede verwerende partijen) een bondig, correcte motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, hun integratie Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat door IBZ geen correcte informatie werd meegegeven ;

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het eerste middel is gegrond."

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij licht hierbij toe:

"Verzoeker kan thans niet terug en beroept zich werkelijk op de humanitaire situatie en de COVID 19 catastrofale situatie in Brazilië, leder persartikel heeft het over deze barslechte situatie in Brasilië.

Verzoeker baseert zich tevens op de gewelddadige situatie in Brazilië die heerst omtrent politieagenten en elke functionaris agerende in dat milieu.

Verkeerdelijk stelt CGRA dat verzoeker had kunnen verhuizen naar een andere staat van Brazilië om meer veiligheid te hebben. Deze stelling toont aan dat CGRA niet voldoende is ingelicht omtrent de situatie in Brazilië. Het gevaar is groot ook buiten de grenzen van de staat om.

Immers de zware criminaliteit in Brazilië is van die aard dat grenzen niet tellen.

Uiteraard loopt verzoeker evenwel en evenveel gevaar buiten Goania..

Tevens is een verandering in de professionele carrière geen uitweg.

Door het feit dat verzoeker ex federale agent is , loopt hij een risico vermoord te worden.

Verweerster heeft hier gewoon geen rekening mee gehouden en een standard commentaar aangehaald zoals steeds wordt herhaald op al haar beslissingen. In het nederlands en zonder correcte vermeldingen; Dit is in strijd met art 3 en 8 EVRM.

Deze verkeerde inschatting is disproportioneel en getuigd van gebrek aan onderzoek en analyse door verweerster.

De beslissing van verweerster komt er eigenlijk op neer dat verzoeker in een niet humanitaire situatie worden geduwd met serieus risico op besmetting en risico op vermoord te worden, in Brazilië.

Dat is ook de reden waarom verzoeker internationale bescherming heeft aangevraagd;

Dit middel is dan ook gegrond.”

3. Voorafgaand

3.1. Verzoeker dient een *“beroep tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* in.

De Raad herinnert aan artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat wat betreft beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal, quod in casu, de Raad:

“1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen [kan] bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen [kan] vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”.

De Raad beschikt in deze aldus over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij moet verder niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Ten slotte herinnert de Raad er aan dat, krachtens artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van onderhavig beroep, ten aanzien van de verzoeker geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en daarbij blijkt van enige standaard-motivering geen sprake.

Verzoeker die weliswaar beweert dat de motivering niet *“afdoende”* is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. Verzoeker klaagt aan dat de beslissing in het Nederlands werd opgesteld, terwijl hij de Braziliaanse nationaliteit heeft en het Nederlands niet machtig is.

De Raad herinnert aan artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet dat het taalgebruik regelt bij het onderzoek van het beschermingsverzoek. Deze wetsbepaling duidt de taal aan die het bestuur, in casu

het CGVS, moet gebruiken bij het opstellen van dossierstukken en bij het nemen van een beslissing. Het artikel vermeldt dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans en dat de taal van het onderzoek tevens de taal is van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

In casu werd verzoeker middels een bijlage 26 van 5 november 2020 in kennis gesteld dat de taal waarin zijn beschermingsverzoek zal worden onderzocht het Nederlands is. Tevens wordt daarin vermeld dat de verzoeker om bijstand heeft verzocht van een tolk die het Portugees machtig is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ en zijn gehoor bij CGVS telkens heeft kunnen rekenen op deze bijstand.

Waar verzoeker nog aanklaagt dat beslissing werd genomen zonder bijstand van een tolk, moet de Raad vaststellen dat hij niet bekend is met enige wetsbepaling die of enig rechtsbeginsel dat stelt dat een beslissing moet worden genomen met bijstand van een tolk. Verzoeker laat ook na zulke wetsbepaling of rechtsbeginsel aan te duiden. Het eerste middel is in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker, die eerder werkte bij de militaire politie en de gevangenispolitie in Brazilië, houdt voor dat hij wegens de voortdurende indirecte bedreigingen en geruchten, die voor hem psychisch zwaar om dragen waren, niet kan terugkeren daar hij represailles vreest van zware criminelen.

4.2. In casu betwist de commissaris-generaal niet dat verzoeker werkzaam was bij de militaire politie en de gevangenispolitie in Brazilië. Hij stelt daaromtrent dan ook in de bestreden beslissing *“Uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele loopbaan bij de Braziliaanse politie, zoals aangetoond door verschillende documenten, staan hier niet ter discussie.”*

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de gewelddadige situatie die in Brazilië heerst voor politieagenten en voor elke functionaris in dat milieu waarbij hij voorhoudt dat door het feit dat hij een voormalig federaal agent is, hij het risico loopt om te worden vermoord.

De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Brazilië sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van voormalige federale agenten, waardoor elke voormalige federale agent in dat land vervolging dan wel ernstige schade riskeert. Verzoeker brengt zelf geen landeninformatie aan die het tegendeel aantoonde.

Het loutere feit dat verzoeker werkzaam was bij de Braziliaanse politie, volstaat aldus niet om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker het voorwerp was van bedreigingen, oordeelt de commissaris-generaal evenwel, op basis van een geheel van verschillende bevindingen, dat verzoeker er desondanks niet in slaagt om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat (i) verzoekers houding, met name zijn laattijdig beschermingsverzoek, haaks staat op een daadwerkelijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker kwam immers reeds in november 2018 de Schengenzone binnen maar diende pas in november 2020 een beschermingsverzoek in, dit is twee jaar later. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin zijn voorzien toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk een beroep hierop doet. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan, doet afbreuk aan de ernst van de bedreigingen en zijn voorgehouden vrees voor vervolging dan wel ernstige schade.

Verder bemerkt de commissaris-generaal (ii) dat de vaststelling dat verzoeker vanuit zijn onderduik-adres in Itauçu waar hij veilig was en geen enkel probleem heeft gekend, alsnog soms naar zijn woonplaats, de stad Goiania, terugkeerde waar hij bedreigd werd en waar hij vreesde voor zijn leven, de ernst van de beweerde bedreigingen aanzienlijk aantast en (iii) dat verzoeker zich na zijn vertrek uit Brazilië niet meer heeft geïnformeerd over eventuele bedreigingen door zijn belagers en dat zijn huidige gebrek aan interesse voor zijn problemen niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat (iv) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Brazilië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Hij meent, gelet op een geheel van voorgaande bevindingen, dat verzoeker niet alle stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Brazilië opererende veiligheidsinstanties die redelijkerwijze van hem mogen worden verwacht heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

Ten slotte stelt de commissaris-generaal vast (vi) dat uit niets blijkt verzoeker zich, om eventuele problemen met zijn belagers te vermijden, niet elders, d.i. buiten zijn woonplaats, de stad Goiania, zou kunnen vestigen. De commissaris-generaal oordeelt, na een analyse van alle elementen, dat voor verzoeker een intern vluchtalternatief aanwezig is dat voldoet aan de vereisten van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, quod non in casu.

Met betrekking tot het vastgestelde intern vluchtalternatief, meent verzoeker dat het CGVS onvoldoende is ingelicht over de situatie in Brazilië en de zware criminaliteit die in dat land geen grenzen kent. Hij brengt echter zelf geen actuele landeninformatie bij die de bevindingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht kan stellen, dan wel zijn betoog kan ondersteunen.

Daarnaast gaat hij geheel voorbij aan volgende concrete motieven met betrekking tot zijn individuele omstandigheden: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het verleden gedurende enkele maanden kon vestigen in een boerderij in Itauçu, volgens u op vijf kilometer van uw huis, maar in werkelijkheid op zo’n zestig kilometer van Goiânia, om aan de bedreigingen te ontkomen en dat u daar nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 18). Buiten de staten Goiás en Rio de Janeiro (waar u in het kader van uw professionele carrière diverse missies heeft uitgevoerd en waar u naar eigen zeggen geen voet meer mag binnenzetten) werd u nooit bedreigd (CGVS, p. 19). Dat uw belagers, die behoren tot maffiagroeperingen, niet veel tijd nodig zouden hebben om adressen te weten te komen, zoals u*

beweerde (CGVS, p. 18), is een blote bewering die u niet heeft aangetoond. Gewezen op het feit dat er ondanks de bedreigingen bij u thuis de afgelopen jaren eigenlijk niets was gebeurd, repliceerde u immers dat er niets was gebeurd, omdat uw belagers niet wisten dat u er was en dat er vroeg of laat wel iets zou gebeuren (CGVS, p. 18-19). Als uw belagers u zelfs bij u thuis niet konden belagen omdat ze niet wisten dat u er was ondanks dat er in uw zone verschillende criminelen woonden die wisten waar u woonde, dan komt het allerminst aannemelijk over dat ze u elders wel zouden weten te lokaliseren. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat er, zoals hieronder nog zal blijken, voor burgers in Brazilië actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg blijkt uit niets dat u buiten Goiânia ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Brazilië in het verleden verschillende jobs heeft uitgevoerd (CGVS, p. 3; p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om buiten Goiânia een nieuw leven op te bouwen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief buiten Goiânia te vestigen.”

Waar verzoeker louter betoogt dat een verandering in professionele carrière geen uitweg biedt, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in Brazilië. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Verzoeker brengt verder geen enkel ander ernstig element aan dat een ander licht werpt op voorgaande beoordeling.

De zeer summiere uiteenzetting in zijn verzoekschrift is voorts beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, de enkele stelling dat hij niet kan terugkeren naar Brazilië, het louter volharden in en herhalen van zijn vluchtmotieven en eerder afgelegde verklaringen alsook het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Andere determinerende motieven laat hij zelfs volledig ongemoeid.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht en is niet van aard om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.4. Waar verzoeker nog verwijst naar de humanitaire situatie en COVID-19 in Brazilië en een “*serius risico op besmetting*”, oordeelt de Raad als volgt:

Vooreerst kan er geen abstractie worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het*

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in Brazilië sprake zou zijn van een humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Brazilië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt met reden gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Brazilië in het verleden verschillende jobs heeft uitgevoerd (CGVS, p. 3; p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om buiten Goiânia een nieuw leven op te bouwen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief buiten Goiânia te vestigen.”*

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in Brazilië zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Brazilië, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in zijn nota met opmerkingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Brazilië:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad vooreerst dat het in Brazilië aanwezige geweld in casu politieel dan wel crimineel geweld betreft dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is het bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Door louter te stellen dat er in Brazilië wel degelijk sprake is van een gewapend conflict en een heel warrig en voor de Raad onbegrijpelijk betoog te houden, kan verzoeker voorgaande appreciatie niet ombuigen.

Verzoeker brengt voorts ook geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Brazilië dat wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoeker voorhoudt dat *“door IBZ geen correcte informatie werd meegegeven”* is dit niet meer dan een gratuite bewering die nergens wordt geconcretiseerd noch gestaafd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Waar verzoeker nog aanvoert dat de *“inschatting” “disproportioneel”* is, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij. Verzoekers betoog dat niet blijkt dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt van zijn lang verblijf en integratie mist verdere elke feitelijke en juridische grondslag in het kader van een asielprocedure waarbij de bestreden beslissing werd genomen door de commissaris-generaal en niet de staatssecretaris.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is in casu niet dienstig en doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van zijn beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES